

Arrest

nr. 253 285 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9*ter*, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 158 551 van 15 december 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 29 februari 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 30 juni 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 182 530 van 21 februari 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 11 juli 2017 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 september 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2017 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 20 april 2018 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 mei 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2019 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juli 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 228 173 van 29 oktober 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 12 juli 2019 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 februari 2020 dient de verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Bij arrest met nummer 241 567 van 29 september 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 2 maart 2020 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 241 568 van 29 september 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 10 november 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing inzake de medische machtigingsaanvraag van 10 februari 2020. De gemachtigde verklaart deze voormelde aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond. Bij arrest met nummer 253 284 van 21 april 2021 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

Op 10 november 2020 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 30 november 2020 naar de verzoeker wordt verzonden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer

Naam + voornaam: I., Y. (...)

geboortedatum: (...).1966

geboorteplaats: T. (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de "Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen", van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert de verzoeker ook de "Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing" aan.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand en met het privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel privéleven. Hij is sedert 2007 ononderbroken in België en heeft een ruim privéleven ontwikkeld. Deze gegevens zijn aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij. Verwerende partij heeft evenwel die gegevens niet in rekening gebracht.

Verzoeker heeft een ernstig medisch probleem. De hier bestreden beslissing maakt hiervan geen enkele melding.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoeker verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Alleszins is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden door geen overweging te maken in verband met het familiaal leven en de gezondheidstoestand van verzoeker."

3.1.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de gemachtigde onbevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering

pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig visum*".

Deze motieven zijn, in het licht van de formele motiveringsplicht, afdoende om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat geen bevel kan worden afgegeven indien daardoor hogere verdragsrechtelijke normen in het gedrang komen, noopt niet tot een specifieke, uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen elementen zijn die zich ertegen verzetten.

De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de "*hogere verdragsrechtelijke normen*" en "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand*" blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus evengoed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf de motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de bestreden akte zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Daarnaast bestaat de verplichting, zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, slechts indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft en/of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn gezins- en familielevens en met zijn privéleven. De verzoeker licht toe dat hij sedert 2007 ononderbroken in België verblijft en hij een ruim privéleven heeft ontwikkeld en hij verwijst in dit verband naar het administratief dossier.

De verzoeker betoogt dan wel dat geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en familielevens, maar hij laat na om *in concreto* zijn gezins- en familielevens toe te lichten. Nergens uit blijkt dat de verzoeker kinderen of een partner heeft, ook van andere familieleden wordt geen gewag gemaakt.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar zijn privéleven. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat rekening moet worden gehouden met het privéleven.

De verzoeker verwijst tevens naar zijn medisch probleem en hij stelt dat de bestreden beslissing hiervan geen enkele melding maakt.

De Raad wijst er evenwel op dat de thans bestreden beslissing genomen werd op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag van 10 februari 2020 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden. In deze beslissing en het bijbehorende advies van de arts-adviseur wordt op uitvoerige wijze ingegaan op verzoekers medische problematiek. De verzoeker heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, waarin hij uitgebreid ingaat op de concrete bevindingen van de arts-adviseur. De verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat het thans bestreden bevel genomen werd zonder een voorafgaandelijke beoordeling van zijn medische situatie.

Waar de verzoeker verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat deze arresten geen precedentwerking hebben zodat met de loutere verwijzing geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de “*Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.2. De verzoeker kan niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, ertoe zou nopen om uitdrukkelijk te vermelden dat er in zijn geval geen ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ aan de orde zijn. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt enkel een positieve motiveringsplicht in. Er moet enkel worden gemotiveerd waarom en op welke juridische gronden een welbepaalde beslissing wordt genomen. Een motivering als waarom er geen uitzonderingsbepaling van toepassing is, vloeit niet voort uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en/of uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Bijgevolg dient de gemachtigde ook niet te motiveren dat er geen ‘meer voordelige bepalingen’ uit een internationaal verdrag voorhanden zijn.

De Raad merkt op dat de verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie, geviseerd door artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en dat hij aldus niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, in het bijzonder een geldig visum.

Waar de verzoeker betoogt dat het bezit van een geldig visum slechts een van de mogelijkheden is, voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, en dat de mogelijkheid wordt miskend om op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, eerste lid, 1°, toegang tot het Rijk te krijgen, wordt de verzoeker niet bijgetreden. De verzoeker toont geenszins aan dat hij zich zou bevinden in een situatie waarbij hij houder zou zijn van de documenten, bedoeld in artikel 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De motivering dat hij geen geldig visum heeft, is wel degelijk pertinent.

Een schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Er wordt een termijn gegeven van 7 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt.

De beslissing geeft geen enkel motief waarom van de wettelijke termijn van 30 dagen wordt afgeweken en waarom de termijn herleid wordt tot 7 dagen.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rechtsregel wordt aangeduid op basis waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek wordt bepaald op 7 dagen. Er wordt inderdaad niet verwezen naar enige bepaling van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
(...)”*

Uit voormelde wetsbepaling blijkt aldus dat een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn inzake de vrijwillige uitvoering ervan door de vreemdeling dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waar het voor een onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, kan gaan om een termijn tussen de zeven tot dertig dagen.

Het is inderdaad zo dat de gemachtigde niet motiveert waarom hij voor een termijn van zeven dagen kiest, terwijl hij ook een termijn tot dertig dagen kon opleggen. Echter heeft de verzoeker geen belang meer bij deze grief nu de principiële termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten reeds ruimschoots verstreken is, en de verweerder sindsdien niet overgegaan is tot een gedwongen tenuitvoerlegging. In de huidige stand van het geding blijkt dan ook dat er geen nadeel is verbonden aan

het gegeven dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom een termijn van zeven dagen werd voorzien in plaats van de gangbare termijn van dertig dagen.

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

3.4. In het vierde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) “*op zich en in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet*” en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.4.1. Het vierde middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“ Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ”, Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoor plicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft al ruim 13 jaar in België en heeft een uitgebreid privéleven in België.

Er is met dit privéleven geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Er is geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 3 en 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

3.4.2. Waar de verzoeker de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoeker opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat hij indien hij gehoord zou zijn geweest had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker was in het kader van zijn medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 februari 2020 evenwel in de mogelijkheid om alle volgens hem dienstige elementen en/of stukken aan te brengen betreffende zijn medische situatie.

De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag van 10 februari 2020 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden. De verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat het bevel werd genomen zonder rekening te houden met zijn medische situatie.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur hem nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C166/13, §§ 67 tem 70).

De verzoeker voert verder aan dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, erop had kunnen wijzen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening diende te worden gehouden. Hij geeft mee dat hij al ruim 13 jaar in België verblijft en hij een uitgebreid privéleven in België heeft. De verzoeker betoogt dat hij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Andermaal laat de verzoeker echter na om zijn gezins- en familiale toestand concreet toe te lichten. Er blijkt niet dat de verzoeker een partner of kinderen heeft. Evenmin maakt de verzoeker concreet gewag van andere familieleden. Aldus blijkt niet met welk specifiek gezins- en familieleven de gemachtigde volgens de verzoeker rekening diende te houden.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij al ruim 13 jaar in België verblijft en dat hij hier een uitgebreid privéleven heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De verzoeker laat evenwel na om zijn privéleven op concrete wijze toe te lichten.

De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoeker laat na concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

Wat de in de aanhef vermelde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad bovendien vast dat de verzoeker nalaat om concreet uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden. De verzoeker beperkt zich in wezen tot een

argumentatie omtrent de tevens aangevoerde schending van het hoorrecht, waarbij hij stelt dat hij “*had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 3 en 8 EVRM*”. Met het bijzonder vage en niet met concrete gegevens ondersteunde betoog dat de verzoeker gedurende zijn 13-jarige verblijf in België een uitgebreid privéleven heeft uitgebouwd in België en met de nog vagere verwijzing naar “*de gezondheidstoestand*” zonder zijn medische problemen op enige wijze te verduidelijken en zonder aan te geven welke slechte behandeling hij bij een terugkeer naar Marokko riskeert te ondergaan, toont de verzoeker niet aan dat het bestreden bevel zijn grondrechten onder de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM zou schenden.

Een schending van artikel 41 Handvest, van het hoorrecht op zich en in samenlezing met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, of een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE